

*cipelik az iszonyú féreg szelvényes testét
végig a vidéken, és a prédák üvöltése
kettébasítva ébreszti a Napot. Elérkezett az idő,
hogy az ellopott gyöngyök és szilánkok, csontok és kések
visszajussanak minden sírba.
A sírok nem sírok többé, hanem anyaméhek;
az adományok égetik kezüket,
és a csontok lerepülnek
a múzeumpolcokról,
táncolni a hullámozó fűben,
újraépíteni a tüdőket, beindítani a szíveket.*

*Legalább száz ember
és százembernyi szívtelenség; kívánják, bár találnának
indiánokat, hogy megöljék őket, bár indiánokat ölni ma már
illegális, de így kifogást keresnek,
hogy puskáikat célzásra emelhessék,
nem hallva a bűnyimádság moraját,
nem érezve a holnap borzongását,
nem hallva Csoda jöslatát,
mosolyogva nézik, amint egyre gyengülnek a lábak,
a szarvak a préri földjébe vájnak,
a Föld ismét elárultatott.*

GYUKICS GÁBOR FORDÍTÁSA

EVA LUKA

Egy tiszta nő a dagályban

(ČISTÁ V PRÍLIVE)

*Mindig ugyanaz
az álom: állok a tengerben,
sós víz tapasztja szemérmes ruhámat
szemérmetlen testemre, sirályok, a tenger macskái,
rikoltják érthetetlen versüket
a szélbe. Állok csak, üres
tenyerem ég,*

*képtelenség felidézni,
mi hajtott, hogy kinyissam
minden érzékemet, élesen érezzek és várjak,
mint az állat a prédájára, dacos és lázadó,
egyedül a világ végén, valahol Ázsiában,*

*egy szalmakunyhóban ringó bölcsőben,
és mi volt az, ami egy üvegdarabot
adott a kezembe, hogy
belevágjak vele a torkodba.*

A vadnővér

(DIVOSESTRA)

*Csak néz rám,
visszatért az éjszakából, orcája
messzeségtől lüktet, öklében
szomorúság. Félig élő,
félig halott, meg van babonázva,
el van átkozva,
mindkét oldalában kés –
egyfelől víz, másfelől
vér.*

*Fel is van öltözve, meg nem is,
száján sírás és ének,
visszatér a kaptatón,
haza is jön, meg nem is.
Tudja: a fák alatt kétszer esik,
tudja: halál szökik a védfalakról,
amikor becsenget.
Vadnővérem visszatér.
Nem is gyalog, nem is kocsin,
vállán bagoly, tenyerében
alma, az almában
szerelem, a szerelemben
méreg.*

A tél nyomában

(PO ZIME)

*Nem mindenki
éli túl a telet.
Csak figyelj: támad
a nyers árvíz,
a szélvihar,
nincs tekintettel a karácsonyi
készülődésre. És aztán a halál:*

*független. Mellkasodban felrobban
a rózsabimbó – maréknyi hamu.
A föld kinyílik, és te sohase kerülsz ki belőle.
Érthetetlen: ezen ámulsz
élethosszig. Fekete virágok kúsznak,
behasálnak a szívedbe,
szép lassan, kibírnálva
minden eret, kibírnák
saját titkos ornamentikájuk.
A tél szomorú;
semmi kalács nem mentheti.
Gyerekek
madártemetésen,
apró Istenhözad.*

*Tavasszal ezt mind
benövi a fű:
az alvás édes alkoholja
vet lobot.*

*Éhség marad
utána, friss
cseresznyevér.*

VÖRÖS ISTVÁN FORDÍTÁSA

